

Јана Вуканић

Лола и чаролија Новогодишње ноћи

Илустровала:
Исидора Тасић

Београд 2025.

A whimsical winter scene. In the background, a church with a tall, dark steeple and a cross on top stands behind several colorful houses (red, yellow, green) with snow-covered roofs and icicles. Bare trees and evergreens are scattered around. In the foreground, a fluffy white dog with a red scarf is running happily towards the viewer. A single red and yellow striped sock lies on the snow in front of the dog. The sky is blue with falling snow.

У мирном селу прекривеном
пахуљама које су тихо падале
као да шапућу, живела је
Лола – мала бела куца.

Али Лола није била обичан пас. Била је несташна,
врцава и пуна маште. Да је била девојчица, била би
као Пипи Дуга Чарапа – непредвидива, весела и
пуна изненађења.

Једног хладног децембарског дана, док су се прозори
маглили од топлог чаја, Лола је одлучила да
започне своју чаробну авантуру.

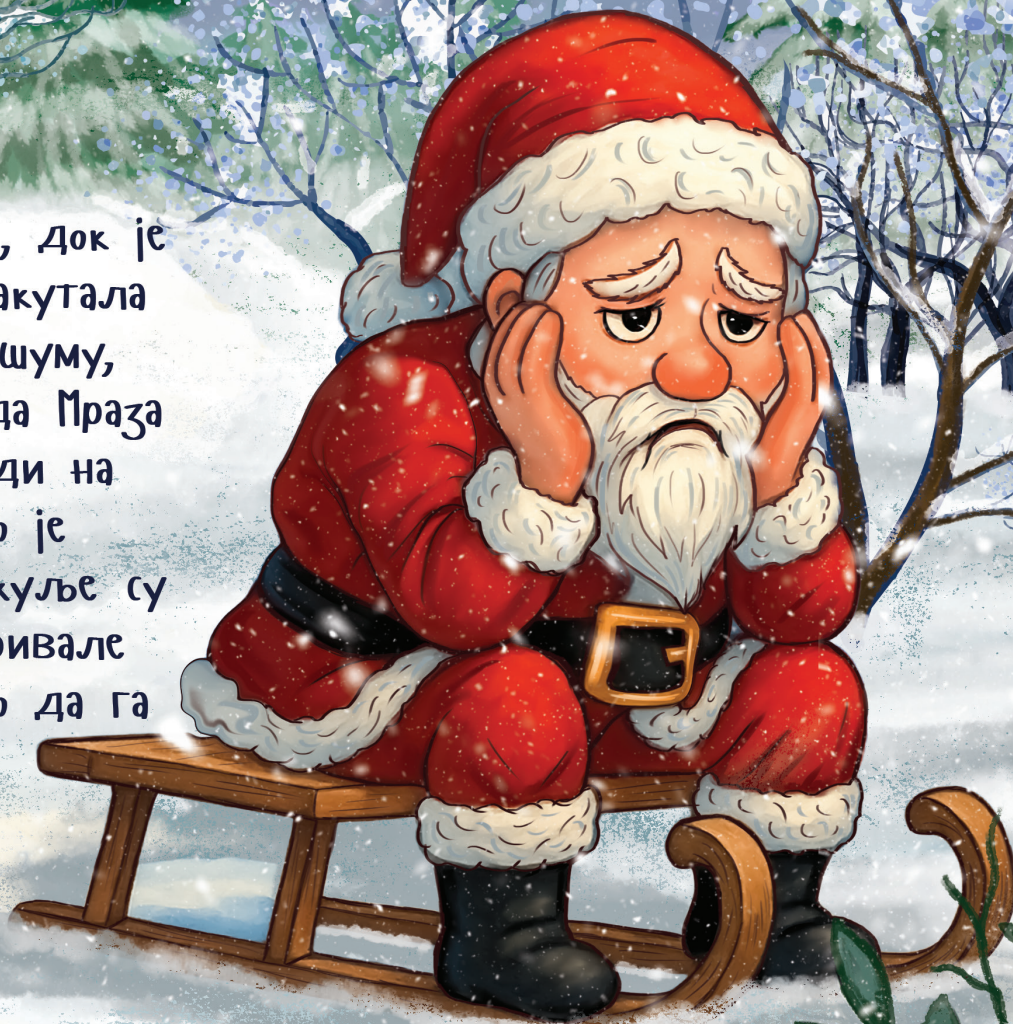
Обула је чарапе различитих боја, ставила шарене
траке у косу и испред своје кућице поставила малу
позорницу од гранчица и лампица.

Веверице, зечеви и остали њени другари седели су,
смешкали се и уживали у представи.

Са Лолом никада није било досадно — била је
зимски смех у шуми.

Касније тог дана, док је
Лола весело скакутала
кроз завејану шуму,
угледала је Деда Мраза
како мирно седи на
санкама. Био је
замишљен, а пахуље су
му лагано покривале
црвену капу, као да га
теше.

„Здраво, Деда Мразе!“ – поздравила га је Лола весело,
са својим препознатљивим смешком.
Желела је да га орасположи својим играријама, али
Деда Мраз се само осмехнуо крајичком усана.

Зашто си тужан,
Деда Празе?

— шапнула је Лола, не желећи да наруши тишину шуме.
Деда Праз уздахну и рече:
„Изгубио сам своју магичну чарапицу. Без ње, поклони не
могу да стигну до све деце.“